

ΓΥΜΝΑΣΙΟ
ΠΕΥΚΩΝ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

8η Χριστουγεννιάτικη ερώτηση στα Αστερομαζέματα

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἦ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς
γνώσεως·
ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύον-
τες,
ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο,
σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαι-
οσύνης,
καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολὴν·
Κύριε, δόξα σοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ	2,4,5
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ	3,6
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ/ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ	7
ΜΙΛΤΟΣ ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ/ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ	8
ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ/ ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ	9
ΠΩΡΓΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ/	10
ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ	11
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ	12
ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ	13
ΡΕΝΑ ΚΑΡΘΑΙΟΥ/ Ε.ΝΕΓΡΗ/ Κ. ΚΑΛΟΝΑΙΟΥ	14
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ/ ΧΑΡΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ	15
Α.ΚΥΡΙΑΖΗΣ/ ΔΗΜ.ΜΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ/ ΤΖΙΑΝΙ ΠΟΝΤΑΡΙ	16
ΑΝΩΝΥΜΟ	17

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

ΟΛΥΜΠΙΑ ΣΤΡΑΝΤΑΡΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

8η Χριστουγεννιάτικη ερώτηση

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ

Ω! μέσα μου γεννιέται ένας Θεός!
και το κορμί μου γίνεται ναός,
δεν είναι ως πρώτα φάτνη ταπεινή •
μέσα μου λάμπουν ξάστεροι ουρανοί,

το μέτωπο μου λάμπει σαν αστέρι...
Στο Θεό φανείτε τώρα, ήρθεν η ώρα,
από τ' άγνωστα μυστικά σας μέρη,
Μάγοι, φέρτε στο Θεό τα πλούσια δώρα.

Φέρτε μου Μάγοι —θεία βουλή το γράφει—
τη σμύρνα της ελπίδας, το λιβάνι
της πίστης, της αγάπης το χρυσάφι
Μυστήρια τέτοια ανθρώπου νους δε βάνει!

Και σεις, Θρόνοι πανάχραντοι, αγγελούδια,
στην καρδιά μου —στην κούνια του— σκυμ-
μένα,
με της αθανασίας τα τραγούδια
υμνολογείτε εσείς τη θεία τη γέννα.

Μέσα μου λάμπουν ξάστεροι ουρανοί,
και το κορμί μου, φάτνη ταπεινή,
βλέπω κι αλλάζει, γίνεται ναός •
ω! μέσα μου γεννιέται ένας Θεός!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

“ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1948” (1952)

Σημαία
ακόμη
τα δίκανα στημένα στους δρόμους
τα μαγικά σύρματα
τα σταυρωτά
και τα σπέρτα καμένα
και πέφτει η οβίδα στη φάτνη
του μικρού Χριστού
το αίμα το αίμα το αίμα
εφιαλτικές γυναίκες
με τρυφερά κέρυνα
χέρια
απεγνωσμένα
βόσκουν
στην παγωνιά
καταραμένα πρόβατα
με το σταυρό
στα χέρια
και το τουφέκι της πρωτοχρονιάς
το τόπι
ο σιδηρόδρομος της λησμονιάς
το τόπι του θανάτου

**Πολλά δε θέλει ο άνθρωπος
να ‘ν’ ήμερος να ‘ναι άκακος
λίγο φαΐ λίγο κρασί
Χριστούγεννα κι Ανάσταση (Οδ. Ελύτης)**

ΑΣΤΕΡΙ ΘΕΪΚΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Τι φως και χρώμα κι ομορφιά να
σκόρπιζε το αστέρι
όπου στην κούνια του Χριστού
τους Μάγους έχει φέρει;
Ποιος άγγελος το διάλεξε για
τέτοιο ταχυδρόμο;
Τα άλλα τα αστέρια θάβλεπαν το
φωτεινό του δρόμο
κι από τη ζήλια
θάτρεμαν... Αστέρι, σε ποια χώρα του
απέραντου σου ουρανού να
λαμπυρίζεις τώρα;
Η παντοδύναμη φθορά μην
έσβησε το φως σου
ή μήπως είς' αθάνατο κι εσύ, σαν
το Χριστό σου;
Δεν κατεβαίνει η λάμψη σου εδώ
στα χρώματα μας;
Για όλα τα άστρα αλίμονο! δεν
είναι η ματιά μας...
Τι φως και χρώμα κι ομορφιά να
σκορπίζει το αστέρι,
όπου την κούνια του Θεού τους
Μάγους έχει φέρει;

Ο Κωστής Παλαμάς εμπνεύστηκε από τη μεγάλη γιορτή.

Βρήκατε τέσσερα ποιήματά του.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Να 'μουν του σταύλου έν' άχυρο,
ένα φτωχό κομμάτι
την ώρα π' άνοιγ' ο Χριστός
στον ήλιο του το μάτι.

Να ιδώ την πρώτη του ματιά
και το χαμόγελό του,
το στέμμα των ακτίνων του
γύρω στο μέτωπό του.

Να λάμψω από τη λάμψη του
κι' εγώ σαν διαμαντάκι
κι' από τη θεία του πνοή
να γίνω λουλουδάκι.

Να μοσκοβοληθώ κι' εγώ από την ευωδία,
που άναψε στα πόδια του των Μάγων η λατρεία.

Να 'μουν του σταύλου ένα άχυρο
ένα φτωχό κομμάτι
την ώρα π' άνοιγ' ο Χριστός
στον ήλιο του το μάτι.

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Χριστέ μου, κράτα με μακριά απ' τις κακίες του κόσμου,
Στην φάτνη βρέφος, όσο ζω να σε λατρεύω δος μου.
Κι όσο θα 'ρθει από Σε σταλτός ο χάρος να με πάρει,
κάμε συ, βρέφος, να σταθώ μπροστά στη θεία Σου χάρη.
Και κάμε λόγια τα έργα μου σαν των αγρών τα κρίνα,
προφητικά, φεγγοβόλα κάμε τα σαν εκείνα,
της νύκτας των απλών βοσκών. Γεννιόσουν και γρηκούσαν.
Τους ουρανούς ολάνοικτους που σε δοξολογούσαν.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ, “ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ”

Όξω πέφτει αδιάκοπα και πυκνό το χιόνι,
κρύα και κατασκότεινη κι αγριωπή η νυχτιά.
Είναι η στέγη ολόλευκη, γέρνουν άσπροι κλώνοι,
μες το τζάκι απόμερα ξεψυχά η φωτιά.
Τρέμει στα εικονίσματα το καντήλι πλάγι
και φωτάει στη σκυθρωπή, στη θαμπή εμορφιά.
Να η φάτνη, οι άγγελοι κι ο Χριστός κι οι Μάγοι
και το αστέρι ολόλαμπρο μες στη συννεφιά!
Κι οι ποιμένες, που έρχονται γύρω από τη στάνη
κι η μητέρα του Χριστού στο Χριστό μπροστά.
Το μικρό το εικόνισμα όλ' αυτά τα φτάνει,

μαζεμένα όλα μαζί και σφιχτά-σφιχτά.
Πέφτει ακόμη αδιάκοπο κι άφθονο το χιόνι,
όλα ξημερώνονται μ' άσπρη φορεσιά
στον αγέρα αντιλαλούν του σημάντρου οι
στόνοι,
κάτασπρη, γιορτάσιμη λάμπει η εκκλησιά.

Να η φάτνη, οι άγγελοι κι ο Χριστός κι οι Μάγοι και το αστέρι ολόλαμπρο μες στη
συννεφιά! Κι οι ποιμένες που έρχονται γύρω από τη στάνη κι η μητέρα του Χριστού στο
Χριστό μπροστά

ΕΙΔΑ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ, ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Είδα χτες το βράδυ στ' όνειρό μου,
το γεννημένο μας Χριστό,
τα βόδια επάνω του εφυσούσαν,
όλο το χνώτο τους ζεστό.
Το μέτωπό του ήταν σαν ήλιος,
και μέσα η φάτνη η φωχική,
άστραφτε πιο καλά από μέρα,

με κάποια λάμψη μαγική.
Στα πόδια του έσκυβαν οι Μάγοι,
κι' έμοιαζε τ' άστρο από ψηλά,
πως θα καθίσει σαν κορώνα,
στης Παναγίτσας τα μαλλιά.
Βοσκοί πολλοί και βοσκοπούλες,
τον προσκυνούσαν ταπεινά,

ξανθόμαλλοι άγγελοι εστεκόνταν,
κι' έψελναν γύρω του «ωσαννά».
Μα κι' από αγγέλους κι' από μάγους,
δεν ζήλεψα άλλο πιο πολύ,
όσο της Μάνας Του το στόμα,
και το ζεστό – ζεστό φιλί.

Ο Τέλλος Άγρας συνδέεται με το περιοδικό «Διάπλασις των
παιδών», ένα φιλολογικό ηθικοοπλαστικό περιοδικό των
αρχών του 20ου αιώνα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ,
“ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ”

Μες την αχνόφεγγη βραδιά
 πέφτει ψιλό-ψιλό το χιόνι,
 γύρω στην έρμη λαγκαδιά
 στρώνοντας κάτασπρο σεντόνι.
 Ούτε πουλιού γροικιάς λαλιά,
 ούτ' ένα βέλασμα προβάτου,

λες κι απλωμένη σιγαλιά
 είναι κει ολόγυρα θανάτου.
 Μα ξάφνου πέρα απ' το βουνό
 γλυκός σημάντρου ήχος γροικιέται,
 ωσάν βαθιά απ' τον ουρανό
 μέσα στη νύχτα να σκορπιέται.

Κι αντιλαλεί τερπνά-τερπνά
 γύρω στην άφωνη την πλάση,
 και το χωριό γλυκοξυπνά
 την Άγια μέρα να γιορτάσει.

... και το χωριό γλυκοξυπνά την Άγια μέρα να γιορτάσει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ,
“ΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ”

Την άγια νύχτα τη Χριστουγεννιάτικη
 λυγούν τα πόδια
 και προσκυνούν γονατιστά στη φάτνη
 τους
 τα άδολα βόδια.
 Κι ο ξευγολάτης ξάγρυπνος θωρώντας τα
 σταυροκοπιέται
 και λέει με πίστη απ' της ψυχής τ' απόβα-
 θα
 Χριστός γεννιέται!
 Την άγια νύχτα τη Χριστουγεννιάτικη
 κάποιои ποιμένες
 ξυπνούν από φωνές ύμνων μεσούρανες
 στη γη σταλμένες.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ, “ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ” (1969)

Αν μπορούσες να ακουστείς
θα σου έδινα την ψυχή μου
να την πας ως την άκρη του κόσμου.
να την κάνεις περιπατητικό αστέρι ή ξύλα
αναμμένα για τα Χριστούγεννα – στο τζάκι του Νέγρου
ή του Έλληνα χωρικού. Να την κάνεις ανθισμένη μηλιά
στα παράθυρα των φυλακισμένων. Εγώ
μπορεί να μην υπάρχω ως αύριο.
Αν μπορούσες να ακουστείς
θα σου έδινα την ψυχή μου
να την κάνεις τις νύχτες
ορατές νότες, έγχρωμες,
στον άέρα του κόσμου.

θα σου έδινα την ψυχή μου
να την πας ως την άκρη του κόσμου.

Μίλτος Σαχτούρης,
«Τα λυπημένα Χριστούγεννα των ποιητών»

Είναι τα λυπημένα Χριστούγεννα 1987
είναι τα χαρούμενα Χριστούγεννα 1987
ναι, τα χαρούμενα Χριστούγεννα 1987!
σκέπτομαι τόσα δυστυχισμένα Χριστούγεννα...
Ά! ναι είναι πάρα πολλά.
Πόσα δυστυχισμένα Χριστούγεννα πέρασε
ο Διονύσιος Σολωμός
πόσα δυστυχισμένα Χριστούγεννα πέρασε
ο Νίκος Εγγονόπουλος
πόσα δυστυχισμένα Χριστούγεννα πέρασε
ο Μπουζιάνης
πόσα ο Σκλάβος
πόσα ο Καρυωτάκης
πόσα δυστυχισμένα Χριστούγεννα
πέρασε ο Σκαλκώτας
πόσα πόσα
Δυστυχισμένα Χριστούγεννα των Ποιητών.

Τάσος Λειβαδίτης,

«Η γέννηση»

Ένα άλλο βράδυ τον άκουσα
να κλαίει δίπλα. Χτύπησα την
πόρτα και μπήκα.

Μου 'δειξε πάνω στο κομοδίνο
ένα μικρό ξύλινο σταυρό.

«Είδες – μου λέει – γεννήθηκε η
ευσπλαχνία». Έσκυψα τότε το κεφάλι κι έκλαψα κι εγώ.

Γιατί θα περνούσαν αιώνες και αιώνες και δε θα 'χαμε να
πούμε τίποτα ωραιότερο απ' αυτό.

«Είδες – μου λέει – γεννήθηκε η ευσπλαχνία».

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ, “ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ”

Στην γωνιά μας κόκκινο τ' αναμμένο τζάκι
Τούφες χιόνι πέφτουνε στο παραθυράκι!
Όλο απόψε ξάγρυπνο μένει το χωριό
και χτυπά Χριστούγεννα το καμπαναριό!
Έλα, Εσύ που Αρχάγγελοι σ' ανυμνούνε απόψε
πάρε από την πίτα μας, που ευωδιά και κόψε!
Έλα κι η γωνίτσα μας καρτερεί να 'ρθεις.....
Σου 'στρωσα, Χριστούλη μου, για να ζεσταθείς!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ, “Η ΦΑΤΝΗ” (1961)

Μέσα μας γίνεται η Γέννηση.
Έξω στέκει το σχήμα της –
Μας φανερώνεται.
Εδώ που στήσαμε τη φάτνη,
Εδώ που κρεμάσανε το άστρο,
Είναι σα μια μεγάλη πέτρα –
Πέτρα υψηλή, μετέωρη.
Ένα πυκνό σημείο αιωνιότητας.
Το Βρέφος, ο Ιωσήφ και η Μαρία,
Τ' αγαθά ζώα. Οι Άγγελοι
Σταματημένοι σε μια πτήση
Ψηλά, στη σιωπή, παίζοντας όργανα.
Άρπα, κορνέτα, βιολί και φουσαρμόνικα.
Ακίνητοι σαν από πορσελάνη,
Με σιωπή απόλυτη, μουσική.
(Η Νύχτα απλώνεται σαν την ηχώ
Αυτής της μουσικής, της σιωπής,
Της μουσικής των Αγγέλων μέσα μας, έξω μας).
Αν στέκουν εδώ, πετούν εκεί,
Στον άλλο χώρο· αντλούν
Αίμα σκληρό απ' το αίμα μας,
Αγάπη απ' την αγάπη μας.
Παίρνουν τα όνειρά μας και τα ψηλώνουν.
Η Μάνα στέκει κοντά τους ακίνητη,
Σαν από πορσελάνη, αγγίζει τα εύθραυστα πόδια τους.
Βλέπει το αόρατο στο μαγικό καθρέφτη του ορατού.
Τι τώρα, τι πάντα.
Ω καθαρότατη ψυχή,
Άμωμη, αμόλυντη, ανυπόκριτη.
Ο χρόνος ανοίγει σαν το φεγγίτη που μας φωτίζει.
Τα παίρνουμε και τα πλαγιάζουμε
Μέσα σ' ένα κουτί να κοιμηθούν
Πάνω σε χάρτινο άχυρο να μη ραγίσουν.

**Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης
(στο Χριστό στο κάστρο)**

Με χρόνους με καιρούς και ήμισυ καιροῦ,
κάποιος ἀμαθής, ἀμαρτωλὸς χυδαῖος,
καμμία γυναῖκα τοῦ λαοῦ πτωχή
σ' ἐνθυμεῖται κι ἔρχεται νὰ σοῦ φέρῃ
ὄχι χρυσόν, ἀλλὰ ὀλίγο λιβάνι,
ἓνα κερί κι ὀλίγο λάδι στὴν μποτίλια
σ' ἐσὲ πὺν εἶσαι ὅλων ὁ δοτήρ.

**ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ,
“ΞΗΜΕΡΩΝΑΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ”**

*Ξημέρωναν Χριστούγεννα. Οι εκκλησιές σημαίνουν,
κουνιούνται τα καμπαναριά, κι οι φωνές που βγαίνουν
απ’ το βαθύ και δίπλα το κάθε καμπάνας στόμα,
μοιάζουν χερουβικούς ψαλμούς, σαν απ’ το ουράνιο δώμα.
Χιλιάδες τα Χριστούγεννα τα τραγουδούν οι άγγελοι,
και κάθε αχτίδα από ψηλά, που κάθε αστέρι στέλλει,
μοιάζει αγγελική ματιά. Θρησκεία! Γλυκιά μάνα,
τι όμορφη δίνεις εσύ λαλιά και στην καμπάνα,
και πόσο εκείνη η λαλιά σαλεύει την καρδιά μας!
Πόσες εκείνος ο σταυρός απ’ τα καμπαναριά μας
στην αντιλιάδα χύνοντας, τόσες χρυσές αχτίδες,
χύνει βαθιά μας στην ψυχή, γλυκές χρυσές ελπίδες!
Κ’ οι δυο εκείνες χαραυγές που οι άγγελοι κατεβαίνουν
μες’ απ’ τον ουρανό ψηλά κι έρχονται και σημαίνουν
Χριστούγεννα κι ανάσταση, ω! τι μυστήριο χύνουν.
Τι χαραυγούλες είναι αυτές, πόση ζωή μας δίνουν!
Λάμπουνε τ’ ασυγγέφιαστατα ουράνια Σα ζαφείρια,
Σαν μάτια π’ αγρυπνήσανε φέγγουν τα παραθύρια.
Χαρούμενες και σιγανές μιλιές σμίγονται γύρα,
και από κάθε θύραπου ανοίγεται,
βγάνουν μορφές γελούμενες, λουσμένες,
γλυκές, καλοντυμένες.
Κρατούν στα χέρια τους κεριά λαμπάδες .Στη ματιά τους
λάμπ’ η χαρά που νιώθουνε βαθιά μες στις καρδιά τους.
Ξημέρωσαν Χριστούγεννα! Θύρες ολούθε ανοίγουν
κι ολούθε τώρα οι Χριστιανοί στις εκκλησιές μας σμίγουν.*

*Ξημέρωσαν Χριστούγεννα! Θύρες ολούθε ανοίγουν
κι ολούθε τώρα οι Χριστιανοί στις εκκλησιές μας σμίγουν.*

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ, “Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΗΛΙΑΤΟΡΑΣ” (1971)(αποσπασμα)

**Πολλά δε θέλει ο άνθρωπος
να ‘ν’ ήμερος να ‘ναι άκακος
λίγο φαΐ λίγο κρασί
Χριστούγεννα κι Ανάσταση**

κι όπου φωλιάσει και σταθεί
κανείς να μην του φτάνει εκεί
Μα ‘ρθαν αλλιώς τα πράματα
τονε ξυπνάν χαράματα
τον παν τον φέρνουν πίσω μπρος
του τρώνε και το λίγο βίος
κι από το στόμα την μπουκιά
πάνω στην ώρα τη γλυκιά
του τηνε παίρνουνε κι αυτή
Χαρά στους που ‘ναι οι Δυνατοί!

Τάκης Παπατσώνης **Χριστουγεννιάτικη αγρυπνία**

Εξωτικός στην άκρια των κοιλάδων
περίμενα τη σημερινή γιορτή στο σκότος των λαμπά-
δων
απόκληρος της φωταψίας των ημερήσιων ήλιων
γονατιστής, και νηστευτής, και αποβλητής των χίλιων
δαιμονικών ταξιαρχιών... Μ' άδικα εταλαιπώρουν
τη θύελλα των νοημάτων μου, τη ρώμη των γονάτων,
γιατί – το ξέρω αλίμονον! – τις πανοπλίες εφόρουν
τα εκατομμύρια των λαών, που ερείπια στρατευμάτων
κατάντησαν τα ελεεινά... Και θλίβω των ματιών σου
το φέγγος με το πίκραμα των λυπηρών δακρύων
που ο αμαρτωλός εσώριασα στων άλλων των δεινών μου
τα πλήθη και το πιο φριχτόν: το ίδιο άβουλο θηρίον
αντίς πανήγυρη ευλαβή να στήσω και ιερουργίαν
αρμονικήν, υμνητική της θείας καλωσύνης
να διαλαλώ, εγώ δέχομαι με ανόητη ...

αντίς πανήγυρη ευλαβή να στήσω και ιερουργίαν
αρμονικήν, υμνητική της θείας καλωσύνης

Χριστουγεννιάτικο δέντρο (Ρένα Καρθαίου)

Καμπανούλες, καμπανούλες
κρεμαστές μικρές χαρούλες,
και μπαμπάκι αντί για χιόνια
στα μικρά του δέντρου κλώνια.

Μπάλες μπάλες και κεράκια
κι αναμμένα φαναράκια
και παιχνίδια κι αγγελούδια
κι άλλα χίλια δυο καλούδια.

Κάτω χαμηλά στη βάση
μάγοι και βοσκοί έχουν φτάσει,
και προς της κορφής τα μέρη
φέγγει λαμπερό ένα αστέρι.

Ξημέρωμα Πρωτοχρονιάς (Ε. Νέγρη)

Το χιόνι πέφτει από ψηλά,
ξημέρωσε Πρωτοχρονιά,
και γέμισαν οι κλώνοι.

Ο Αι Βασίλης τη νυχτιά,
φέρει τα δώρα στα παιδιά,
που τραγουδούν ακόμη.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά,
σε κάθε σπίτι και γωνιά,
για να χαρούνε όλοι.
Και με τη νέα τη χρονιά,
υγεία, αγάπη και χαρά,
να 'ρθει στη χώρα όλη.

Κ.Καλοναίου

Αρχιμηνιά! Καλή χρονιά!
Καλώς τον άρχοντά μας,
πόχει την τύχην αδερφή
και την καρδιά του πλούτος!
-Βάνω το πόδι το δεξί κι όλα δεξιά να πάνε!
-Σπάσε το ρόδι τ' άλικο στη μαλλιαρή την
πέτρα,
πιες απ' τ' αμίλητο νερό
της κρυσταλλένιας βρύσης,
σκόρπα τα φύλλα της ελιάς,
πες της καρδιάς τραγούδια!
-Ωσάν την πέτρα με ριζά η αγάπη να ριζώ-
σει,
ξόρκι τ' αμίλητο νερό ναν' στο κακό το μάτι,
και σαν το ρόδι μ' αγαθά το σπίτι να γιομί-

Λεωνίδας Συμεωνίδης Χριστούγεννα

Το σήμαντρο της εκκλησιάς αχολογά με χάρη
καλώντας τους χριστιανούς για τον εσπερινό
και μια κοπέλα λιγερή με πρόσωπο φεγγάρι
σκουπίζ' απ' τα ματάκια της το δάκρυ το στερνό.
Παιδόπουλα με όργανα τις γειτονιές γυρίζουν

«Χριστός γεννάται σήμεραν εν Βηθλεέμ τη πόλη...»
χίλιες γλυκές ανάμνησες στη σκέψη φτερουγίζουν,
κι απ' το ποτήρι της χαράς θε να μεθύσουν όλοι.

Κι η κόρη μπρος στην Παναγιά, παρακαλώντας λέει:
-Δέσποινα Σου, Καλή Κυρά, λυπήσου με, Παρθένα,
δως τη χαρά σε μια καρδιά που μέρα νύχτα κλαίει
και τον λεβέντη π' αγαπώ, αχ φέρτονε σε μένα!

Η Οικουμένη προσκυνά, Χριστούλη μου, μ' ελπίδα
την Φάτνη που γεννήθηκες, η φύση εορτάζει
οι ταπεινοί προσμένουνε μια σπλαχνική αχτίδα
και μόνο στην καρδούλα μου ριζώνει το μαράζι.

Κι ενώ σωριάζεται στη γη η κόρη πικραμένη
τα δάκρυα ποτίζουνε τα ροδομάγουλά της.
Μα, να! Η πόρτα διάπλατη, χωρίς να το προσμένει
και σε λιγάκι βρίσκεται ο νιος στην αγκαλιά της.

Δέντρο χριστουγεννιάτικο

(Χάρης Σακελλαρίου)

Δέντρο χριστουγεννιάτικο και ποιος θα σε στολίσει,
ποιος με παιχνίδια ολόμορφα θα 'ρθει να σε γεμίσει;

Στα φύλλα και στα κλώνια σου θα 'χεις σωρούς τα χιόνια
κι ολόγυρά θα κρέμονται κουκλίτσες και μπαλόνια.

Και στην ψηλή σου την κορφή χρυσό θα λάμπει αστέρι
αυτό που στη φτωχή σπηλιά τους Μάγους είχε φέρει.

Γύρω σου θα στηθεί χορός, τραγούδια θ' αντηχήσουν
κι από χαρά κι ουράνιο φως όλα θα πλημμυρίσουν.

Δέντρο χριστουγεννιάτικο, χάρισε και σε μένα
κάτι από τα δωράκι σου τα χλιοπλουμισμένα...

Χριστούγεννα (Α. Κυριαζής)

Χριστούγεννα, Πρωτούγεννα,
τώρα Χριστός γεννιέται
κι οπόχει μάνα κίνησε
κι όλον τον κόσμο αρνιέται.
Στο παραγώνι του τζακιού
μια θέση που ήταν άδεια,
ευκές και γέλια γιόμισε
και στρώθηκε με χάδια.
Κ' η Παναγιά απ' το κόνισμα
σα σπιτικιά χαιρόταν
σα μάνα καλωσόριζε
σαν στον καιρό της, όταν...

Πρωτοχρονιάτικο (Δημήτρης Μανθόπουλος)

Βράδυ της Πρωτοχρονιάς,
έξω κρύο και χιονιάς
και βοριάς σφυρίζει.
Στο τραπέζι το στρωτό,
τ' αναμμένο θυμιατό
ευωδιές σκορπίζει.
Μ' αγωνία τα παιδιά
κι ανυπόμονη καρδιά,
κάποιον καρτερούμε:
Ασπρομάλλη, γελαστό,
μ' ένα σάκο γεμιστό,
που θα μοιραστούμε.
Το ρολόι μας γυρνά
κι ο βοριάς λυσομανά.
Τι κακοκαιρία!
Θε μου, κάνε να βιαστεί
μην τυχόν κι αποκλειστεί
μες την Καισαρεία.

Ο πλανήτης των Χριστουγέννων

Τζιάνι Ροντάρι

Πάμε παιδιά σ' έναν πλανήτη,
Που' χει δεντράκια τόσα πολλά,
Άλλα μικρούτσικα , άλλα μεγάλα
Και σ' όλα κρέμονται δώρα, γλυκά.
Κουκλίτσες, μπάλες ,αεροπλάνα,
Λαμπίτσες κόκκινες, ζαχαρωτά,
Σοκολατένιοι νάνοι, μπαλόνια,
Χρυσά κουτάκια με παγωτά!

Παιδικά Χριστούγεννα

Μ' ευχάριστες στιγμές μετράμε την ζωή μας
Απ' όταν ήμασταν παιδιά μα και μεγάλοι ακόμα .
Οι αναμνήσεις δείχνουνε όλη την διαδρομή μας
Μέρες που ήταν γεμάτες φως με γιορτινό το χρώμα
Στη κορυφή της μνήμης μας ημέρες Χριστουγέννων
Αξέχαστες, ζεστές στιγμές στο σπίτι λη με φίλους
Ώρες χαράς και θαλπωρής σε χέρια αγαπημένων
Ώρες γλεντιού και παιχνιδιού γεμάτες γλυκούς ήχους.

Κάθε στολίδι έχει να πει μια μικρή ιστορία
Που δεν ακούμε με τ' αυτιά μα στην καρδιά σταλάζει .
Δώρα που πήραμε υλικά με όποια την αξία
Σε ευτυχίας κοσμήματα ο χρόνος τα αλλάζει.

Κι αν ήταν να διαλέξουμε ταξίδι για να πάμε
Νομίζω διαβατήριο που θα είναι θεωρημένο
Για χώρα που γνωρίζουμε και από παιδιά αγαπάμε
Που άλλη δεν θα ήταν σίγουρα από αυτή των Χριστουγέννων.

Οι μαθητές που με τον τρόπο τους κατάφεραν να συγκεντρώσουν τόσα πολλά Χριστουγεννιάτικα ποιήματα ώστε να απολαύσουμε την τρυφερότητα και την προσμονή των γιορτών είναι οι ακόλουθοι:

Άκρας Σάββας

Εκουτσόγλου Ευαγγελία

Βλάχου Κωνσταντίνα

Ντάλας Δημήτρης

Γαλλιού Δανάη

Παπαδημητρίου Κατερίνα

Λούβρου Νοεμή

Πολυχρόνου Ιάσων

Μένου Βασιλική

Μουστάκας Αστέρης

Παναγιωτίδου Μαριλένα

Πλόσκας Δημήτρης

Ρετζέπη Αλεξία

Τζάρτζης Πέτρος

Μπράβο για τη συμμετοχή και διάθεση επικοινωνίας και μοιράσματος

Η φιλόλογός σας

Ολυμπία Στράνταρη

